

Кенет Хегин

ВЪЗЛОЖЕТЕ ВАШИТЕ ГРИЖИ НА ГОСПОДА

МОЛИТВАТА НА ПОВЕРЯВАНЕТО

Ефесяни 6:18 - един стих, писан до църквата, е от любимите ми стихове по въпроса за молитвата: "Молещи се в Духа на всяко време с всякаква молитва и молба, бидейки бодри в това, с неуморно постоянство и моление за всичките светии".

Друг превод казва: "...всякакъв начин на молитва..." Друг казва: "...всякакъв вид молитва." Ние имаме нужда от всякакъв вид молитва, не само от един вид. Библията говори за няколко вида молитва. Един от тях е "молитвата на поверяването", или възлагане грижите си на Господа. Нашият главен текст върху това е в 1 Петрово 5:7 - "Всяка ваша грижа възложете на Него, защото Той се грижи за вас".

Моят любим превод на този стих е от Разширената Библия: "Възложете всяка ваша грижа: всички ваши тревоги, всички ваши безпокойства, всяка ваша загриженост, веднъж завинаги на Него, защото Той се грижи за вас предано и бдително."

Филипяни 4:6 съдържа инструкции относно молитва, дадена от Божият Дух чрез апостол Павел. Четем: "Не се безпокойте за нищо, но във всяко нещо с молитва и молба изказвайте исканията си на Бога с благодарение".

Тази фраза "не се безпокойте за нищо" е неясна за нас в ХХ век. Един модерен превод гласи: "Нямайте никакво безпокойство за нищо". Друг превод, който обичам повече, казва: "Не се измъчвайте или нямайте безпокойство за нищо, но във всичко чрез молитва и молба, с благодарение изказвайте исканията си на Бога".

Сега нека се върнем към Евангелието на Матей 6:25-34. "Затова ви казвам, не се безпокойте за живота си, какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото си, какво ще облечете. Не е ли животът повече от храната и тялото от облеклото? Погледнете на небесните птици, че не сеят, нито жънат, нито в житници събират и пак Небесния ви Отец ги храни, вие не сте ли много по-скъпи от тях? И кой от вас може с грижене да прибави един лакът на ръста си? И за облекло защо се безпокойте: Разгледайте полските кремове как растат, не се трудят, нито предат, но казвам ви, че нито Соломон във всичката си слава не се е обличал като един от тях. Но, ако Бог така облича полската трева, която днес я има, а утре я хвърлят в пещта, не ще ли много повече да облича вас, маловерци? И тъй, не се безпокойте и не думайте: Какво ще ядем? или: Какво ще прием? или: Какво ще облечем? (Защото всичко това търсят езичниците), понеже небесният ви Отец знае, че се нуждаете от всичко това. Но първо търсете Неговото Царство и Неговата правда и всичко това ще ви се прибави. Затова не се безпокойте за утре, защото утрешният ден ще се безпокои за себе си. Доста е на деня злото, което му се намери".

Различните правила регулират различните видове молитва. Ако вземем правилата, които регулират един вид молитва и се опитаме да ги приложим на друг вид, това ще ни доведе до объркване. Следователно ние се нуждаем да научим кой вид молитва ни е нужна да извършим при дадени обстоятелства и условия.

В походите и събранията из страната, ние се стремим да въведем хората във вяра, да вярват на Бога сега, да получат отговор сега. Ние сме в техните области само за кратко време: ние обикновено не държим молитвени семинари. За да помогнем на повечето хора, на

които можем, ние се опитваме да ги въведем да повярват на Бога, за да получат за своите индивидуални нужди, главно в изцелителната област. Но това кратко наставление, което даваме, не е последната дума на предмета за вярата и молитвата. И ако хората го приемат като последната дума, те ще бъдат разочаровани в живота. Поради това, че наблюдаваме на молитвата на вярата, някои хора имат вяра в моята вяра, а нямат вяра в собствената си вяра. Те искат да се моля за тях с молитвата на вярата. Те идват при мен с молба за молитва. Разбира се, Библията ни учи да се молим един за друг и за застъпничеството, но ние трябва да определим кой вид молитва ще действа при дадено условие.

Един ден след служба, една жена дойде при мен и каза: "Брат Хегин, искам да се молите за мен". Казах: "За Какво?" Тя погледна изненадана и каза: "Трябва ли да ви казвам?" Казах: "Е, няма да се моля, докато не ми кажете, защото в такъв случай не бих знаел за какво се молим. Аз не мога да вярвам за нещо, за което не знам и не мога да се съглася за нещо, докато не зная за какво се съгласявам, каква е вашата молба?"

Тя започна да плаче и каза: "Брат Хегин, бремето на живота: грижите, безпокойствата, са толкова тежки, че не мога да ги нося. Исках да се молите Господ да направи две неща: "Или да ги отнеме половината, защото мога да нося половината само, не мога да ги нося всичките, или да ми даде благодат да ги нося".

Сърцето ми отиде при нея. Сторих най-доброто, за да ѝ помогна. Казах: "Сестро, не мога да се моля по този начин. Това няма да бъде по Словото. Виж, молитвата на вярата няма да действа по този начин. Фактически има само един вид молитва, който ще действа в този случай: молитвата на поверяването. Не е ли чудесно, сестро, че ти и аз вече имаме отговора?" Тя погледна сепнато. Казах: "Ние имаме вътрешна информация по въпроса. (Това, което исках да кажа бе - информация вътре в Библията). Казах: "Виж, Словото Божие ни казва точно какво да правим с нашите безпокойства, тревоги, грижи. Цитирах ѝ 1 Петрово 5:7 "Всяка ваша грижа възложете на Него, защото Той се грижи за вас". А Разширената Библия казва: "Възложете всяка ваша грижа: всичките ваши тревоги, всички ваши безпокойства, всяка загриженост, веднъж завинаги на Него, защото Той се грижи за вас предано и бдително".

Казах ѝ: "Не е нужно да правиш това всеки ден. Ти го правиш веднъж завинаги. Оттогава нататък, ти си свободна от грижи". Тя погледна към мен и каза: "Ти си коравосърдечен. Ти си така коравосърдечен!"

Употребих всичката любезност в гласа си, която имах и казах: "Скъпа сестро, не съм коравосърдечен. Аз не съм написал Библията. Не съм Този, който е казал това. Това е Божието Слово и Бог те обича". "Да - отговори тя, - но ти не знаеш за какво се тревожи".

Казах: "Скъпа сестро, сигурен съм, че не зная за какво се безпокоиш, но Бог знае. Той знае всичко и Божието Слово е, което казва: "Възложете всичката ваша грижа, всички ваши тревоги, всички ваши безпокойства, всяка загриженост, веднъж завинаги на Него".

Тя каза: "Аз не мога да го направя". Казах: "Да, можеш. Бог е справедлив, мил и добър, и не иска да сториш неща, които не можеш".

Според мен, всеки ще бъде радостен да открие този стих в Библията и да бъде подбуден да действа според него. Но тя се обърна и си отиде, като каза: "Не мога да не се безпокоя".

ГРЕХЪТ НА БЕЗПОКОЙСТВОТО

Единственият грях, с който имах голям проблем, за да се освободя, бе грехът на безпокойството. (Това заявление винаги има успех, защото повечето хора все още имат този грях и не искат да признаят, че това е неправилно.)

Никога не съм имал трудност с лъжата. След като се новородих, никога не исках да лъжа повече. Въобще не съм имал проблем с това. И не съм имал никакъв проблем с други грехове. Не, най-трудното време, което съм имал, бе работата с безпокойството.

Вие знаете моята история. Бях новороден на 22 април 1933 г. в 8 без 20, събота вечер в южната спалня на улица "405-и северен колеж", в град Макини, Тексас.

Никога не съм имал нормално детство. Бях останал превързан на легло. Ходил бях в баптистко неделно училище и на църква през целия си живот, и имах Библия. Бях прочел толкова много глави всяка седмица, само, за да се каже, че съм ги прочел, но те не значеха нищо за мен. Не знаех, че се предполага да разбираш Библията.

Но сутринта, след като бях новороден, се помолих да ми донесат Библията. Бях благословен само като погледнах корицата, където е написано "Свята Библия". Тогава погледнах вътре. Бях благословен само, когато прочетох съдържанието. О, когато си новороден, това става живо и ново за теб!

В Библейското училище ни бяха учили да пеем книгите от Библията, но това не значеше нищо за нас. Сега бях новороден. Прочетох имената на Стария и Новия Завет. Благословен да е Бог! Когато започнеш да ги казваш от духа си, те означават нещо. Бях благословен само като прочетох заглавията на книгите на Библията.

Докторът наскоро ме бе предупредил: "Можеш да си отидеш всяка минута", затова си помислих: "Ще започна с Новия Завет, щом времето ми е ограничено". Ще навляза тук бързо и ще открия това, което ми принадлежи.

Отворих на Матей. Тогава се помолих: Господи, преди да започна да чета, обещавам ти това: "Аз правя този завет с Тебе: няма да се съмнявам за нищо, което прочита в Твоето Слово. И в момента, в който го прочита и разбере, ще го практикувам". Стигнах до Матей 6:34 "Не мислете за утрото, защото утрото ще се погрижи за нещата само. Достатъчно е за деня злото". Четях от Новия Завет, защото бе по-леко и по-лесно за мен. Имаше малка забележка долу на страницата. Тя ме прати във Филипяни 4:6 "Не се безпокойте за нищо, но относно всяко нещо с молитва и молба изказвайте исканията си на Бога с благодарение". Това също ме прати при 1 Петр. 5:7 "Възложете всяка ваша грижа на Него, защото Той се грижи за вас". Тогава този, който е писал забележките, казва: "Бог не иска да се безпокоите или тревожите за нищо".

Бях младеж само на 15 години (това бе малко преди 16-ия ми рожден ден). Ти говориш за безпокойство! Аз бях научен да се безпокоя от времето, когато бях малко дете. Моята майка и баба бяха световни шампиони по безпокойство и аз се бях научил да се безпокоя от тях.

Когато бях на легло отначало имах двама доктори. Накрая имаше пет доктора по моя случай. Те не ми казваха много какво не беше в ред с мене. Когато си инвалид, можеш да лежиш и си представяш, че всичко в света не е в ред с тебе. И сигурно си мислиш за утрото, защото може дори да не си тук утре!

Но аз бях обещал на Бога: "Ще практикувам това, което разбира в Твоето Слово". Библията бе станала всичката светлина, радост и благословение за мен. Но когато продължих в Матей, стана тъмно, без радост, без благословение, без реалност. Спрях да проверя. Попитах себе си "Какво не е в ред тук?" Матей 6 глава продължаваше да изниква: "Ти каза, че ще практикуваш това, което четеш и разбираш".

"Скъпи Господи - казах аз, - ако човек трябва да живее, както казва Матей 6 глава, аз никога не мога да го сторя. Аз не мога да го сторя! Аз не мога да живея, без да се безпокоя. Безпокойството е повече от част от мен, както ръцете ми и нозете ми!"

Продължих да чета, но нищо не извлякох от това. Беше 23 април 1933 г. и продължих така до 4 юли, докато можах да извлека нещо от 6 глава на Матей. Няма полза да продължаваш да четеш Библията, ако това не е радост и трепет за твоя дух. Нужно е да се върнеш там, където си спрял да ходиш в светлината, да започнеш да ходиш в нея и ще бъде отново светлина над теб. (А ти знаеш къде си спрял.) Някой ще каже: "Не, не зная". Сега спри да лъжеш за това. Първо, покай се, че излъга. Зная, че ти знаеш, защото бях точно като

теб, затова трябваше да се върна отново на 6 глава и да застана на правия път. Тогава Библията стана отново всичката светлина за мен.

Никога няма да забравя 4 юли. През целия ден имах съжалителна забава. През целия ден плаках. Сигурен бях, че не можех да сторя това, което казваше Матей 6 глава.

"Господи - оплаквах се аз, - ако трябва да живеем така, ако трябва да живеем без да се безпокоим, аз трябва да се откажа още сега. Никога няма да мога да го сторя като християнин!"

Съжалявах себе си. Не можех да живея така, както казваше Библията и освен това, аз умирах. И исках да обвиня Бога за всичко това.

Казах: "Господи, Ти не си постъпил правилно с мен! Аз съм само на 15 години и трябва да умра, така каза докторът. Ти знаеш, аз съм страдал през целия се живот. Родил съм се преждевременно с деформирано сърце".

Тогава казах: "Погледни този и този (казвах името на едно момче, което започна училище с мен. Той живееше през няколко блока). Той носи хубави дрехи, има пари в джоба си. Има и здраве, и аз знам откъде има парите. Те не трябва да правят така, това е незаконно, те играят комар на гърба на аптеката. Той примамва другите момчета. А е още юноша, това е незаконно, но взема парите на младежите, а също и на възрастни. Той е "примамка", както ги наричат. Без значение какво печели, той връща една част от парите на групата, защото работи за тях. И Ти знаеш, другите момчета губят всичките си пари. Затова това момче има пари, има дрехи, има здраве, аз никога не съм бил така подъл като него!"

"Ти знаеш, Господи, аз винаги съм бил добър. Разбира се, тъй като съм бил болен, не съм можел да правя много зло... но аз никога не съм бил така лош като него!"

Също така казах: "Ето този и този (казвах името на момчето, което живееше в края на нашия град, с което започнахме училище). Той има пари. Той има нови дрехи. Той дори има автомобил!" (Братко, за младеж да има автомобил през 1933 г.! Човек беше щастливец да има велосипед в онези дни). И той кара почти нов автомобил, аз знам откъде има пари! Брат му продава незаконно алкохол. А аз никога не бях така подъл като него!"

Аз казвах на Господа за тези и други хора, посочвайки му, че аз не продавах незаконно спиртни напитки, че не играех комар" И ти знаеш - казвах Му, - аз никога не съм бил така лош, както някои от тези. А аз нямам никакви добри дрехи. Нямам здраве. И трябва да умра. А Ти си бил по-добър към тях, въпреки че са подли, отколкото си бил към мен. Бедният аз!" И започвах да плача по-силно.

Продължих: „И сега аз съм спасен - новороден и трябва да спра да се безпокоя, а аз зная, че не мога". Безпокоях се до смърт, опитвайки се да си представя какво не беше в ред с мен. Представете си, че имате всяка болест на света. (Благодаря на Бога за д-р Робасон, един от моите лекари. Той единствен дойде, седна до леглото ми и около един месец по-късно ми каза точно какво не е в ред с мен физически).

Ако проповядвах тук против употребата на алкохол или цигари, много хора биха скочили и извикали: "Слава Богу, точно така, брат, проповядвай!" Но грехът на безпокойството е по-лош от греха на тютюна. Бог не иска да бъдеш вързан от никакъв навик, но навикът на безпокойството е по-лош от навика на цигарите!

Докторите са ми казвали, че има много повече болни хора в болниците, в психиатричните клиники и вече мъртви поради безпокойство, отколкото при всеки друг случай. Безпокойството ще те убие. (Тютюнът ще те убие само наполовина и ти ще воняш, докато умираш, но безпокойството ще те убие).

Веднъж като започнеш да проповядваш така за някой любим навик на хората, те ще започнат да се самосъжаляват. Те мислят, че Бог не се отнася правилно към тях, проповедникът също, Словото не се отнася правилно към тях, техният брат, и нищо не е правилно. Така те си правят съжалителна забава, както аз си правих. Каква борба имах през този 4 юли! В 6 часа майка ми беше отново до леглото ми, опитвайки се да ме утеши.

Казах: "Майко, ако ти само искаш да живееш, ще помогне ли това? Искам да кажа - само ако искаш да живееш?"

Тя каза: "Е, това е около 50% от битката".

Аз направих малко нагласяне вътре в мен и казах: "Е, добре, сега съм направил 50%. Ще оставя това настрана и ще работя с другите 50%". Минутата, която казах това, нещо вътре в мен каза: "Матей 6 глава" Знаех какво искаше Той да ми каже.

Отворих на Матей същата глава и я прочетох. След като свърших 34 стих, казах: "Добре, Господи. Прости ми. Разкайвам се. Разкайвам се за безпокойството. И аз Ти обещавам този ден, че никога няма да се безпокоя, докато живея. Обещавам ти този ден, че никога няма да се обезкуражавам отново. Обещавам Ти този ден, че никога няма да бъда унил".

Започнах да практикувам това като юноша. По-лесно е да започнеш рано в живота, по-трудно е когато си по-възрастен, защото си вървял по някакъв път за много години. Сега е по-лесно за мен. В началото ми беше трудно, но аз отказах да се безпокоя. Тогава аз не знаех за Божественото изцеление. Не бях навлязъл достатъчно в Библията, все още не бях достигнал до Марк 11:23,24, така че аз наистина не знаех, че може да бъде изцелен.

Все още бях в същото физическо състояние. Все още изглеждаше, като че ще умра. Не само, че бях на легло, но всеки ден имах от три до пет сърдечни атаки. Сърцето ми спираше и аз мислех, че никога не ще започне отново да бие. Борех се да живея с всяка фибра на моето същество. Бях излющил всичкия лак на леглото си до голо дърво, само като се държах. Ти се държиш за всичко, което имаш, за да останеш тук!

Точно по средата на една от тези атаки, се освободих. Предадох всичко на Господа, паднах на възглавницата си и казах: "Във всеки случай, аз зная къде отивам". Никога не съм имал повече проблеми със страха. Все още имах атаки, но те не ме безпокояха. Бях възложил тази грижа на Господа. Така започнах да живея по този начин. Никога не бях прочел книга на тази тема, просто видях това в Библията.

НЯМА ДОСТАТЪЧНО НЕЩО, ЗА КОЕТО ДА СЕ БЕЗПОКОИМ

Когато ходиш чрез вяра, когато вършиш това, което казва Библията, ти си чуждак за другите, дори в църковния свят. Те мислят, че нещо не е в ред с теб, защото не се безпокоиш. След като бях изцелен, започнах да се моля за болните. Помазвах ги с масло. Това не беше много в съгласие с баптистите. Аз не бях баптистки ръкоположен пастир, въпреки че предлагаша да ме ръкоположат. Могат да те ръкоположат в местната църква. Фактически пастирът каза: "Ще те ръкоположим, Кенет, при едно условие, ако намалиш малко с тази изцелителна работа. Продължавай и проповядвай малко молитва и вяра, ако искаш, но само намали с тази изцелителна работа".

Казах: "Аз планирах да я усиля". Тогава аз все още не се молах за някой публично. Проповядвах публично, но се молих за тях лично и планирах да се моля за тях публично. Поради тази причина казах: "Планирах да я усиля".

Никога не ще забравя това. Когато казах това на пастира, той каза: "Е, тогава забрави го. Забрави го", и си отиде от мен. И аз не си спомням да съм го видял отново.

Преминах към хората на Пълното Евангелие. Те имаха кръщението на Светия Дух, говореха други езици и бях сигурен, че им бяха изникнали криле. Трябваше ми време да разбера, че това не бяха изникнали криле, но техните изпъчени раменни плешки.

Взех да пастирувам в една църква на Пълното Евангелие и като нов в техните кръгове не знаех, че никой не иска да пастирува там. Тя бе "мъчна" църква. Но Бог ми каза да я взема. Отгатвам, причината беше тази, че Той знаеше, че аз няма да се безпокоя за нея. В онези дни имаше практика да има пастирски събрания в първия понеделник на всеки месец. Отидох и намерих всички пастири наредени, разговаряйки. Те ми казаха: "Как върви битката?" Минах

покрай тях и каза: "Нямам грижи". Те замигаха с очи. Казаха си един на друг: "Не вярваме, той има достатъчно за какво да се тревожи!"

Един от моите съседни пастири им каза: "Зная, че той има грижи. Той има най-трудната църква в този район. Той има този и онзи проблем". (Той знаеше повече за проблемите на моята църква, отколкото аз знаех!)

Когато се качвах да проповядвам в неделните сутрини, бях изкушаван да се поддам на плътта. Чувствах, че ми се искаше да започна с дяконите, да ги взема един по един, да им одера кожата, да ги насоля и да ги окача на стената на църквата, тогава да започна с настояника на неделното училище и всички негови учители, да им одера кожата, да ги насоля и ги окача на другата стена на църквата.

Но през времето на този вид изкушение, аз се обърнах към 13 глава на 1 Коринтяни и проповядвах за любовта, или се обръщах към Откровение 21 и 22 глава и проповядвах за небето.

Първата година, която пастирувах в тази църква, прекарах повече от времето си, проповядвайки за любовта и небето! Удивително е това, което може да стори това проповядване. Когато мажеш да накараш всички да се обичат и ги насочиш към небето, нещата прекрасно се оправят!

Казах: "Господи, зная че трябва да кажа нещо, но не зная какво. Зная, че трябва да бъде сторено нещо, но не зная какво да сторя. Аз само съм послушен, когато пастирувам. Ще върша това, което е право: ще проповядвам Словото, ще се отнасям към всички еднакво, ще посещавам болните и ще оставя всичко останало на Теб, защото то е моя грижа, а Ти каза да възложим грижата си на Теб".

Учудващо е това, което се случи, когато оставих това на Него. Имахме постоянно съживление! Искан да кажа, всяка седмица! Всяка седмица имахме хора да се спасяват, кръщават със Святия Дух и изцеляват. И Бог така ни благослови, че когато напуснах тази църква, 40 проповедника подадоха молбите си за нея. Когато я взех, никой не искаше да проповядва там! Това не беше нещо, което сторих аз. Аз възложих всичките си грижи на Него. Но това не означава, че аз не вършех моята част. Аз изучавах, подготвях проповеди и т.н. Но обезпокояващата част, тревожната част за това, аз предадох на Господа. Не я носих.

Жилището, където живеехме беше точно на съседната врата на църквата и някои хора спираха да ми кажат нещо. Отговарях: "Няма да се безпокоя за това. Ще ви кажа истината: Ако църквата се запали и изгори, и е през нощта, и аз съм заспал, дори не ме събуждайте. Нека да изгори. Ние просто ще построим по-голяма църква.

Ако дяконите се сбият в двора пред църквата, не идвайте в жилището ми да ме безпокоите. Нека се бият. След като престанат, ще се моля за тях и ще ги оправя с Бога. Няма да си загубвам съня. Няма да пропусна и ядене за това." Разбира се аз постех, щом Бог ме водеше. Предавах всичко на Господа.

Ако ти не предадеш своите грижи и безпокойства на Господа, ще дойде време, когато всичките твои молитви и молитвите на църквата, и на радиото, и ТВ служителите, и на всеки друг, който си помолил да се моли, ще бъдат безполезни. Когато всички те преминат, ти ще бъдеш точно там, където си бил, когато си започнал, докато ти самият се държиш за тези неща. Ти трябва да ги предадеш на Господа.

Всеки от проповедниците, който ми се е присмивал, в края на краищата е идвал при мен и е казал: "Ти имаш отговора. Ние го нямаме. Съпругите ни са имали нервни разстройства, твоята е нямала. Ние е трябвало да се оттеглим от служението или да прекъсваме година, две за почивка, ти продължаваш".

Един приятел, който бе само на 39 години, не се чувстваше добре физически. Накрая неговата съпруга му каза: "Вярвам, че ти си задължен към мен и към дъщеря ни да отидеш на доктор и най-малкото да разбереш какво не е в ред с теб". (В тези дни петдесетните проповедници вярваха единствено в упованието на Бога, а не в ходенето на доктор).

Така той отишъл на лекар. След като го прегледал, докторът казал: "Доколкото се отнася до някаква болест, няма нещо нередно с теб, но ти си се износил. Ти си само на 39

години, но имаш тялото на 90-годишен човек". (Един 90-годишен човек няма да живее дълго, приятели!)

"Ще ти кажа какво е станало - продължил докторът. - Ти си носил товара на всеки в църквата, всичките им грижи, всичките им безпокойства. Ти си изяждал тези проблеми по време на ядене. Ти си спал с тези проблеми. Ти си разговарял за тях, ти си ги носил".

"Да, точно това съм правил" - отговорил пастирът.

"Е - казал докторът, - може да живееш някоя година, ако оставиш служението си и почиваш".

Благодаря на Бог, отидох да се срещна с него, научих го как да уповава на Бога и да оздравее. Прочетох години по-късно в едно деноминационно списание, че той се е оттеглил от пастирството на 75 години, но все още проповядвал. Слава на Бога! Когато той бе на 39 години, докторът каза, че ще умре.

Аз се научих да ходя в силата на Господа и да възлагам грижите си на Него.

"Възложете всичката ваша грижа, всички ваши тревоги, всички ваши безпокойства, всяка ваша загриженост, веднъж завинаги на Него, защото ТОЙ СЕ ГРИЖИ ЗА ВАС ПРЕДАНО И БДИТЕЛНО!"

Когато предадеш товара си на Него, ти повече го нямаш. ТОЙ го има. Тогава ти можеш да кажеш: "Аз съм свободен от грижи", дори когато те все още са там от естествена гледна точка. Защото ти не носиш този товар. ТОЙ го носи.

Ние често пеем песента: "Занеси бремето си на Господа и го остави там". Трудността с повечето хора е, че те идват до олтара, или където се молят, донасят грижите си на Господа, добре, казват Му за тях, и когато станат от това място на молитва, те вземат отново бремето си!

Представете си, че това бреме е чувал, тежък 50 кг. Хората го слагат на гърба си и го носят у дома със себе си от мястото на молитвата. Не! Оставете го там! "Възложете всичката ваша грижа... ВЕДНЪЖ ЗАВИНАГИ на Него", казва този стих. Така аз отказвам да се безпокоя. (Разбира се, когато не се безпокоиш, ти се особняк).

Веднъж аз се въртах с ключа, опитвайки се да отворя вратата на жилището ни и държах нашия син Кен в ръцете си в същото време. Съпругата ми държеше Патси, която беше бебе (Кен бе по-голям и по-тежък).

Орета каза: "Не вярвам да се безпокоиш, ако двете деца и аз паднем мъртви точно тук на входа".

Казах: "Е, ще бъде глупак да започна да се безпокоя тогава, нали? Това би било глупаво". (Господ ясно каза: "Кой от вас може с грижене да прибави един лакът на ръста си" Мат. 6:27). „Бих бил заинтересуван, но не бих се тревожил за това.”

Орета накрая се научи да не се безпокои. Веднъж я чух да казва на съпругата на друг пастир: "О, накрая и аз се научих, че това действа. Аз не се безпокоя". А точно по това време в живота ни имаше проблеми и нужди, които ни бяха затрупали до колене. Но тя не се тревожеше, защото се бе научила да възлага тези грижи на Господа.

Ние можем да сторим това - ние можем да възложим всичките си грижи на Бог, защото Той каза да го сторим. Той не е несправедлив. Той няма да каже на теб или на мен да сторим нещо, което не можем. Това би било несправедливо.

ДА СЕ СПРАВИМ С БЕЗПОКОЙСТВАТА

Лесно е да открием защо молитвата не действа винаги за някои хора. Те искат ти да се молиш с молитвата на вярата и да спечелиш победата за тях, но те искат също така да се държат за грижите си!

Забелязахте ли този стих във Филипяните 4:6? Нека го разгледаме отново. Тук има инструкция. Защо да не вземем Божията инструкция за молитвата! Не вярвате ли, че Бог знае

за какво говори? "НЕ СЕ БЕЗПОКОЙТЕ ЗА НИЩО; но във всяко нещо с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение".

Забележете, че това е инструкцията относно молитвата. Кое е първото нещо, което Господ каза да сторим? Справи се със своите тревоги, справи се със своите безпокойства. Това е първото нещо. И това е първото нещо, с което Господ се зае при мен. Тогава аз не знаех така много за Библията, но Божият Дух ме водеше в линия със Словото. Затова, направи първо това, тогава се моли. Доста лесно е да практикуваме втората част от стиха: "...но във всяко нещо с молитва и молба, изказвайте прошенията си на Бога с благодарение", но тази част няма да действа, без да направим първата стъпка: "Не се безпокойте за нищо..."

Разбирате ли? Първото нещо, което Господ каза бе: "Не се безпокойте" или "Нямайте никаква тревога относно нещо". Първо направете тази стъпка.

Когато дадеш на хората Божието Слово, някои те обвиняват, че си коравосърдечен. Обаче, да искаш да помогнеш на хората, не е да си коравосърдечен.

Веднъж държах събрание в Южен Тексас и един служител от църквата на Пълното Евангелие се свърза с мен посредством пастира, за да попита дали искам да разговарям с него. Той беше в голямо безпокойство. Познавах го, затова казах: "Кажете му да дойде. Ще говоря с него".

Така, той дойде в този град и ми разказа за своите проблеми. Сред другите неща, той бе даден под съд, и само за да плати на адвокатите, му костваше много пари. Безпокойствата се бяха струпали върху него. Той бе така нервен, че не бе ял от няколко дни. Стомахът му подскачаше, защото той бе разтревожен, измъчен и пълен с безпокойство. Той не можеше да задържи дори вода в стомаха си. Не можеше да спи нощем. Пълно безпокойство се изписваше и на лицето му. Той искаше да се моля с молитвата на вярата, за да се оправят всичките му проблеми.

Разбрах, че първо трябва да се справя с неговите безпокойства, за да може да действа молитвата, затова започнах да разговарям с него за тези неща. Дадох му някои стихове, които дадох и на вас, окуражавайки го да възложи всичките си грижи, безпокойства и тревоги на Господа, преди да представи проблемите си пред Него в молитва.

Той каза: "Защо няма да ме чуе Господ? Аз съм се молил и молил, и молил. Сторил съм всичко, което зная и не мога да намеря облекчение". Той бе пълен с безпокойство и страх, ето защо.

Започнах да му казвам какво казва Библията. И този новороден, изпълнен с Духа, говорещ езици, вярващ в Библията, вярващ в Божественото изцеление, вярващ в чудесата, служител на църквата на Пълното Евангелие, ми каза: "Е, всеки няма толкова вяра като теб".

Казах: "Това не е въпрос на вяра, скъпи братко. Ти имаш същата Библия, каквото и аз имам. Аз не ти казвам да сториш нещо, което аз не съм сторил. Аз не искам да възвелича твоя проблем, но нека ти кажа за някои проблеми, които съм имал..." И аз му разказах, а те бяха по-лоши, отколкото това, което той срещаше.

Той започна да се смекчава. Попита: "Какво стори ти? (Той видя, че съм бил около 10 пъти по-зле, отколкото той мислеше, че е).

Отговорих: "Никога не пропусках ядене. Никога не пропусках сън. Ще ти кажа какво сторих..." Увеличената Библия бе публикувана тогава, затова му прочетох тези стихове от нея.

"Коленичих до леглото си и прочетох тези стихове на Господа. Казах Му: "Виж, Ти ми казваш точно тук: "Не се тревожи и нямай никакво безпокойство за нищо", и аз няма да се тревожа. Ще сторя това, което Ти се ми казал да сторя". Ти каза: "...във всяко нещо с молитва и молба изказвайте прошенията си с благодарение", така аз нося този проблем на Теб и го предавам на Теб. Сега Ти благодаря за отговора и си лягам. Сега Ти го имаш. Той действа, докато аз спя."

"Искаш да кажеш, че това действаше лесно за теб?" - каза проповедникът.

"Не - казах аз. - Не казах, че беше лесно. Първо се събуждах среднощ и този проблем ме жегваше. Започвах да мисля за това. Не можех да заспя, затова ставах от леглото си, коленичех, отварях Библията и го прочитах на Господа и на себе си.

Казах: "Ето, Господи. Няма да взема това обратно. Дяволът се опитва да ми го върне. Той ми го нарисова на картина, но това е Твой проблем. Ти продължавай да работиш върху него. Сега се връщам да спя".

Казах на проповедника: "Имах малка борба за ден - два, но аз го предавах в Неговите ръце, почивах и Той го извършваше".

Тогава проповедникът попита: (ти би помислил, че той ще знае, че Библията действа, защото той бе от църквата на Пълното Евангелие) "Ще действа ли това за мен?"

Казах: "Разбира се, ще действа и за вас".

"Добре - каза той, - ще го сторя. Ще го сторя сам."

Казах: "Аз ще се съглася с теб. Иди си у дома и го стори".

Видях го след това и той призна: "О, имах борба. Не можех да спя. Но аз ставах от леглото си три пъти, четях тези стихове, които ми даде, знаех, че са в Библията, но никога не бях постъпвал според тях в живота си и казах: "Господи, това е Твое и аз Ти го предавам". Накрая отидох да спя. Следващата нощ, каза той, беше малко по-леко. На третата нощ беше като полъх и след тази нощ можех да ям, спя и стомахът ми не скачаше повече. Тогава след около 10 дни ми се обадиха относно съдебния процес и казаха, че процесът е прекратен, че нещата са оправени. Всичко е чудесно".

Мислех си: "Скъпи, Боже, този съдебен процес почти ме уби, но веднага щом го предадох в ръцете Ти, Ти го привърши само за няколко дни. АЛИЛУЯ!"

Кажи това високо: "Той е наш Гриженосец"! Сега, направи го лично: "Той е мой Гриженосец!" Той знае всичко за мен. Той носи товара. Аз го предавам на Него. Алилуя!"

Преди няколко години строяхме четири сгради неведнъж в Библейския обучаващ център "Рема" в Тулса. Това изисква много пари. Бяхме във финансова трудност. Би имало всяка причина на свата да се тревожим тогава. Някои от хората може да са се тревожили, но аз отказах.

Един служител, приятел и съпругата му дойдоха да ни посетят. Ние ги разходихме с колата из комплекса, като им показвахме какво строим и аз си спомням, когато той ми каза: "Оо, братко! Ооо! Зная, че трябва до носиш тежък товар!"

"Не, казах аз, въобще не нося никакъв товар. Аз съм свободен от грижи, свободен от товар, свободен от тревоги, свободен от безпокойство и свободен от бреме, Алилуя!"

Не му казах нищо за борбата, в която бяхме точно тогава, дори не бях му споменал. Защо? Защото вече бях предал това на Господа. Господ го имаше и Той работеше.

Вместо това казах на служителя: "Да ти кажа действителната истина относно това. Съвсем няма да се безпокоя до завършването на това нещо. Аз не исках да го започвам. Не исках училище. Радвах се в полета на служението, ходейки от поход на поход, от семинар на семинар. Бях в разгара си и Господ дойде и ме смути. Никога не съм искал да строя някакъв център за обучение. Не исках. Но Господ каза: "Направи го".

Ще ти кажа точно какво казах на Господа. Аз говоря много ясно с Него. Аз не разговарям с "религиозни" термини с Бога. Във всеки случай Той ни знае. Аз разговарям с Него ясно, защото Той е мой Баща. Казах Му: "Господи, във всеки случай аз не исках да започна да строя това училище. Това не бе мой план или моя идея. Аз не исках да го правя. Ние правим това, защото Ти каза да го правим и аз го предавам на Теб". Това няма да ме тревожи, съвсем няма да бъда затруднен, ако го ликвидираме. Това няма да ме затрудни. Не съм обезпокоен. Предал съм го на Теб. Ако това не успее, знаеш ли какво ще направя? Ще отида по целите Съединени Щати и ще им казвам за Теб. Ще им казвам, че Ти не си достатъчно голям, за да го завършиш. И така, ето го. Имаш го. Няма да пропусна ядене, няма да си загубвам съня".

И аз казах на служителя: "Спах добре всяка нощ, ядях добре всеки ден, докато Той работеше върху проекта. По един или друг начин Той успя да го завърши! Можеш да видиш това!"

ОСВОБОДИ СЕ ОТ СВОЯ ПРОБЛЕМ

Ти ще имаш трудности в живота. Ти няма да се носиш в живота на украсеното с цветя легло на лекотата. Кризите на живота идват до всеки от нас. Разликата е дали ние знаем Словото, дали знаем Духът Божий, дали знаем как да се молим правилно. Някои от нас се държат за грижите и безпокойствата. Ти все още се тормозиш. Фактически, ти дори отиваш отвъд тормозенето. Ти се "задушаваш". А други вероятно "се сваряват" с безпокойство, грижи и тревоги.

Това, което Бог иска ти да сториш, е да го предадеш на Него. Не, не че казвам, че е лесно, особено, ако от дълго време си имали навик да се безпокоиш. Вместо това, добий навика на вяра. Остави навика на безпокойството в Неговите ръце.

Кажки: "Господи, поставям това в ръцете Ти. Ще предам това на Теб. Аз отказвам да се тормозя повече, отказвам да се безпокоя повече. Отказвам да бъда прекалено загрижен повече за това. Отказвам да бъда пълен с грижи. Ти каза да възложи всичко на Теб, защото Ти ме обичаш, Ти се грижиш за мен предано и Ти се грижиш за мен бдително, и аз Ти благодаря за това. Това е в Твоите ръце, Господи. Това е в Твоите ръце от този момент нататък. Разчитам на Теб. Благодаря Ти, Учителю".

Да, дяволът ще ти върне някоя картина за това в умът ти след като си легнеш през нощта. Какво ще сториш? Започни да му се присмиваш! Кажки: "Да, дяволе, ти ми напомняш всичко това, но аз не се безпокоя. Предах го на Господа. И докато аз спя, Той работи по случая, ха, ха, ха". И тогава си легни да спиш. Това е да бъдеш изпълнител на Словото, а не само слушател. (Яков 1:22)

Онези, които са пред прага на получаването на тяхното избавление на изцелението, но то все още не е дошло, причината е, че те се държат за тези болести или физическо състояние. Освободи я! ОСВОБОДИ Я! Спри да се държиш за нея. Нека си отиде, ти само се облегни на Исуса. Само легни на Него, Исус е там. Кажки високо: "Исус е там!"

Нашият текст казва: "Той се грижи за вас привързано". Виждаш, Той те обича. Да, наистина те обича. Да, наистина. Точно теб. Той те обича. Той се грижи за теб привързано и се грижи за теб бдително". Той бди. Той ще те води. Само се освободи и падни в ръцете Му. Слава на Бога, Той ще те хване.

Само се отпусни и почивай в Него, и ти ще откриеш, че твоите симптоми ще изчезнат.

Вижте, Словото Божие не работи само за един, и То не е написано само за ползата на един. Но Словото Божие принадлежи на всички.

Вземи Словото като специална вест от мило, любящо, раздаващо се сърце, От твоя собствен Баща, И го приложи за себе си.

Действай според Него с простотата на малко дете, и ще получаваш резултати всякога.